

[Edvard Sørensen.]

til Opdyrkning som store Vildmose, og Kultiveringsudgifterne vil blive meget mindre, dels paa Grund af, at Haandplanering antagelig kan undgaas, dels paa Grund af, at Kalk findes i Overflod i Kanten af Mosen, og maaske er der Mergel i selve Mosen. Afvandingen vil blive lettere end i store Vildmose, da der er stærkt Fald ud mod Kattegat. Alt dette maa betyde, at dette Kultiveringsarbejde vil blive betydelig billigere end i store Vildmose. Naar jeg gør mig stærkt Haab om, at Landbrugsministeren vil være saa velvillig stemt over for Sagen, at et Resultat kan opnaas, bygger jeg det paa Landbrugsministerens tidligere fremsatte velvillige Udtalelser og ogsaa paa Hensynet til den store Arbejdsløshed, over for hvilken Regeringens Stilling er den, at der fra det offentliges Side maa skaffes Arbejde. Her er et Stykke Arbejde, hvor over Halvdelen af Udgifterne er Arbejdsløn, et Arbejde, hvorved der kan skaffes Beskæftigelse til hundrede Par ledige Hænder i 10 Aar, et Arbejde, der sikkert er mere samfundsnyttigt end meget af det Arbejde, der for Tiden udføres for at skaffe Beskæftigelse. Med disse Ord vil jeg saa indtrængende, som jeg kan, henstille til Landbrugsministeren at tage Sagen op til velvillig Overvejelse og Undersøgelse og udtale Haabet om, at Sagen snarest realiseres.

Jeg vil derefter gerne rette nogle Spørgsmaal til den højtærede Socialminister. Der er fra Kommuner meddelt mig, at de endnu ikke har faaet den sidste Refusion fra Arbejdsløshedsloven af Oktober 1931. I en Tid, hvor Kommunerne fører en meget haard Kamp for Tilværelsen, synes jeg, det er betimeligt, at de spørger, hvad Aarsagen er til, at de endnu ikke har modtaget denne Refusion. For een Kommunes Vedkommende, en Kommune, som jeg kender ret godt, er Regnskaberne over denne Arbejdsløshedshjælp indsendt rettidigt, og man har siden intet hørt. Man maa altsaa gaa ud fra, at Regnskabet har været i Orden, da det ikke har været tilbagesendt til Kommunen. Det staar for Kommunen som en Gaade, at man endnu ikke har faaet den endelige Refusion efter denne Lov. Socialministeren er sikkert enig med mig i, at det ikke er for tidligt, at Ministeriet sender den endelige Afregning.

Ved Socialreformens Ikrafttræden den 1. Oktober i Aar er der ikke mindst i Overgangstiden givet Kommunal mændene en stor Opgave, som selvsagt giver et stort og brydsomt Arbejde, men jeg har den

Tro, at vore dygtigste Kommunal mænd Landet over nok skal klare de allerfleste af Vanskelighederne selv. Den Side af Sagen glider nok, men der er en anden Side, der volder Vanskeligheder i alt Fald det første halve Aar, og det er de store nye Udlæg, blandt andet til Invalidere og Alimantation. Det vil føre til, at man i mange Kommuner ikke har tilstrækkelig Kassebeholdning, og man kan komme ud for, at Udbetalingen ikke kan præsteres. For Alderrente og Enkebørnsunderstøttelse er der modtaget Forskud som tidligere Aar, men ikke for Invalidere og Alimentation, der jo er nye Omraader, der drages ind under den kommunale Forvaltning. Fra Socialministeriet har man ogsaa været opmærksom derpaa, og gennem Cirkulæret eller Bekendtgørelsen, hvad man vil kalde det, af 9. Oktober 1933 gives Anvisning paa maanedlige Forskud paa Invalidere, hvilket ogsaa er afgjort nødvendigt, men jeg tror ikke, det vil forslaa, og desværre har jeg faaet den Opfattelse, at det ikke er Socialministeriets Mening at gaa videre. Jeg vil henstille til Socialministeren, at der ydes maanedlige Forskud paa Alimentationen som for Invalidere. Ellers maa man befrygte, at Udbetalingen adskillige Steder vil blive standset.

Eftersom Staten overtager Udgiften ved Anstaltsbehandling af aandssvage og sindssyge, derunder kontrolleret Familiepleje, rejser der sig et Spørgsmaal ude i mange Kommuner, der er af ret stor økonomisk Rækkevidde. Det er saadan i adskillige Kommuner, at der findes aandssvage, der er i deres Hjem, aandssvage, der er ufarlige, og i mange saadanne Tilfælde yder Kommunen et Pengebeløb til vedkommende Forældre eller til dem, vedkommende opholder sig hos, et Beløb, der vel omtrent svarer til det Beløb, der vilde være Kommunens Andel efter den gamle Lov, hvis vedkommende var paa Anstalt. Fra den 1. Oktober i Aar, fra Socialreformens Ikrafttræden, vil mange være fristet til at lade saadanne ufarlige aandssvage indlægge paa Anstalt, af rent økonomiske Grunde kommunalt set. Det vil efter min Mening være urimeligt og betyde store Udgifter for Staten, Udgifter, som kunde spares, hvis der blev truffet en Ordning, saaledes at vedkommende kunde være i kontrolleret Familiepleje i sit Hjem. Jeg vil henstille til Socialministeren at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse og hurtig Løsning. Vilde det ikke kunne ordnes paa den Maade, at en Aandssvage eller Sindssygelæge godkendte Hjemmet